

ORDENANÇA 0

ORDENANCA GENERAL REGULADORA DELS PREUS PUBLICS.

Article 1er.

L'establiment, fixació, gestió i cobrament dels preus públics es regeixen pel Capítol V del Títol III de l'art. 129 de la Llei 39/1988 de 28 de desembre i altres normes concordants sobre Hisendes Locals i, supletòriament, per la Llei 8/1989, de 15 d'abril, i en allò que no prevenen els textos anteriors, són d'aplicació les previsions d'aquesta ordenança.

Article 2n.

Tenen consideració de preus públics les contraprestacions pecuniàries que se satisfan per:

A) La utilització privativa o l'aprofitament del domini públic provincial.

B) La prestació de serveis o la pràctica d'activitats administratives de competència provincial quan hi concorrin alguna de les dues circumstàncies següents:

a) Que els serveis públics o les activitats administratives no siguin de sol·licitud o de recepció obligatòria.

b) Que els serveis públics o les activitats administratives siguin susceptibles de ser prestades o efectuades pel sector privat perquè no impliquen una intervenció en l'actuació dels particulars o cap ultra manifestació d'autoritat, o bé quan no es tracti de serveis dels quals s'hagi declarat la reserva a favor de les entitats locals segons la normativa vigent.

OBLIGATS AL PAGAMENT.

Article 3er.

Estan solidàriament obligats al pagament:

A) Els qui han sol·licitat la concessió o la llicència per a l'aprofitament especial o la prestació del servei sempre que no s'esdevingui la circumstància prevista en el paràgraf 2 de l'article 8.

B) Els qui gaudeixen, utilitzen o aprofiten especialment el domini públic en benefici particular, o utilitzen els serveis o activitats pels quals cal satisfer els preus públics, encara que no hagin demanat la corresponent concessió, llicència, autorització o prestació.

Article 4rt.

No estan obligades al pagament de preus públics les administracions públiques per als aprofitaments inherents als serveis públics de comunicacions que exploten directament i per a tots els que immediatament interessen la seguretat ciutadana.

Article 5è.

El pagament de preus públics per serveis o aprofitaments efectuats i no prèviament autoritzats o que ultrapassessin els límits de l'autorització, no comporten la legalització de les utilitzacions o prestacions no autoritzats i és compatible amb la suspensió de la prestació del servei o de l'aprofitament i amb les sancions o altres mesures que corresponguin.

INDEMNITZACIONS PER LA DESTRUCCIÓ O DETERIORAMENT DEL DOMINI PUBLIC.

Article 6è.

Quan la utilització privativa o l'aprofitament especial provoquin la destrucció o el deteriorament del domini públic, el beneficiari, sense perjudici del pagament del preu públic que correspongui s'obliga al reintegrament del cosí total de les despeses corresponents de reconstrucció o reparació i a dipositar prèviament el seu import.

Si els danys són irreparables, hom indemnitzarà amb una quantitat igual al valor dels béns destruïts o a l'import del deteriorament dels malmesos.

La Diputació no pot condonar totalment o parcial les indemnitzacions i els reintegraments a que es refereix aquest article.

NAIXEMENT DE L'OBLIGACIÓ.

Article 7è.

L'obligació de pagar el preu públic neix amb l'inici de la prestació del servei o la practica de l'activitat, o des del moment que es concedeix la utilització privativa o l'aprofitament especial.

També neix l'obligació en el moment d'utilitzar un servei públic o d'efectuar un aprofitament especial, encara que no hagi estat autoritzat.

Article 8è.

La Diputació podrà exigir el dipòsit previ de l'import total o parcial o bé autoliquidació.

Quan, per causes que no són imputables al pagament obligat del preu, el servei públic, l'activitat administrativa o el dret a la utilització del domini no es presti o no es practiqui, l'import esmentat es retorna a qui ha fet el dipòsit.

Article 9è.

Per al pagament del preu públic, la Diputació pot establir períodes de venciment, mitjançant el reglament del mateix servei o per acords de caràcter general.

Si no ho hagués establert explícitament, en cas que es tracti de prestació de serveis de tracte successiu, el venciment serà l'últim dia del trimestre natural; en qualsevol altre supòsit, si el cobrament s'ha d'efectuar per ingrés directa, el venciment es produeix en el moment de la notificació; en altres casos, en el moment del requeriment del pagament.

CONCESSIÓ O AUTORITZACIÓ D'APROFITAMENTS ESPECIALS.

Article 10è.

1.- Quan es tracti de l'ús privatiu de béns de domini públic (entenent com a ús privatiu el que està constituït per l'ocupació directa o immediata d'una porció de domini públic, de manera que se'n limiti o se'n exclouï la utilització per part dels altres interessats) de caràcter continuat o d'un ús que comporti la transformació o la modificació del domini públic, el preu públic ha d'ésser objecte de concessió. Les concessions s'adjudiquen partint del preu de tarifa, mitjançant un concurs segons la normativa del Reglament del Patrimoni dels Ens Locals, aprovat per Decret del Consell Executiu de la Generalitat 336/1988 de 17 d' octubre, i la reguladora de la contractació dels Ens Locals.

En caràcter supletori hi és d'aplicació el "Reglamento de Bienes de las Entidades Locales", aprovat per RD. 1372/1986 , de 12 de juny. L'atorgament de les concessions correspon al Ple, i hi és preceptiu i indispensable el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la Corporació quan s'atorgui per mes de cinc anys i quan la quantitat dels béns de domini públic siguin superiors al 10 per cent dels recursos ordinaris del pressupost provincial.

2.- Quan es tracti de l'ús privatiu de béns de domini públic de caràcter esporàdic o amb una durada inferior a un any, en el cas que els sol·licitants siguin més d'un, l'atorgament de la corresponent llicència correspon al Ple. Per al seu atorgament es parteix del preu de tarifa i cal seguir procediments que, sense perjudici de la seva agilitat, garanteixin els principis d'objectivitat, publicitat i concurrència com poden ser el concurs normal, el concursat, la subhasta mitjançant pujes a la dita, etc.

3.- En els altres casos, correspon al Ple l'atorgament de llicències d'ús o aprofitaments especials de béns o de domini públic pel preu de tarifa.

GESTIÓ DELS PREUS PUBLICS.

Article 11è.

L'Administració pot exigir dels usuaris totes les declaracions o aportacions de dades que consideri necessàries per conèixer el grau real d'utilització del servei o d'aprofitament i pot, així mateix, fer les comprovacions oportunes.

En el cas que els usuaris no facilitin les dades esmentades o que impedeixin les comprovacions, l'administració provincial pot efectuar les liquidacions per estimació, partint de les dades que posseeixi i de l'aplicació dels índex adients.

Article 12è.

L'Administració pot suspendre, salvat que existeixin normes específiques que ho prohibeixin, la prestació del servei o l'aprofitament especial quan els qui estan obligats al pagament incompleixin l'obligació d'aportar les declaracions o les dades sol·licitades, quan obstaculitzin comprovacions, o quan no les satisfacin les quotes vençudes, sense perjudici d'exigir el pagament dels preus acreditats.

Article 13è.

Quan els preus no s'hagin satisfet en el venciment que els correspongui, l'administració pot exigir, a més de les quotes vençudes, els seus interessos de demora.

Article 14è.

Al cap de sis mesos del venciment, la Diputació pot exigir les quantitats que es deuen per via de constrenyiment. El procediment executiu s' inicia amb l'expedició de la certificació de debit corresponent i la justificació d'haver-se intentat el cobrament o haver-se fet el seu requeriment.

ESTABLIMENT I FIXACIÓ DELS PREUS PÚBLICS.

Article 15è.

L'establiment i la fixació dels preus públics corresponen al Ple sense perjudici de les seves facultats de delegació en la Comissió de Govern, de conformitat amb l'article 26.2 b de la Llei 7/1985 de 2 d'abril.

La Diputació pot atribuir als seus organismes autònoms la fixació dels preus públics establerts per la mateixa Diputació corresponents als serveis a càrrec dels esmentats organismes, excepte quan els preus no cobreixin el seu cost. Aquesta atribució podrà fer-se, així mateix i en els mateixos termes, en relació amb els consorcis salvat que hi hagi una indicació diferent que en els seus estatuts.

En ambdós supòsits, els organismes autònoms i els consorcis han d'enviar a la Diputació una còpia de la proposta i de l'estat econòmic d'on es desprengui que els preus públics cobreixen el cost del servei.

Llevat que expressament s'indiqui el contrari, les tarifes dels preus públics no comprenen l'impost sobre el valor afegit (IVA), que s'hi farà repercutir d'acord amb la normativa que el regula.

Article 16è.

Els preus públics que puguin correspondre a la "Compañía Telefónica Nacional de España" se substituiran per una compensació en metàl·lic de periodicitat anual, de conformitat amb la disposició addicional 8a. de la Llei 39/1988, en relació amb la Llei 15/1987, de 30 de juliol.

El pagament de l'esmentat import és compatible amb l'exigibilitat de taxes o preus públics per a la prestació de serveis.

Article 17è.

En els altres casos d'aprofitaments especials, el preu ha de ser igual o superior a la seva valoració.

Salvat que en el corresponent estudi econòmic no es justifiqui una altra cosa, es partirà de l'aplicació del tipus d'interès legal en el valor del mercat del terreny de domini públic que s'ocupi. Aquest valor no ha de ser necessàriament el que figuri en l'inventari provincial i pot ser el valor cadastral de la zona, el que s'ha pagat per expropiacions en la mateixa zona, el que es deriva de peritatges de tècnics provincials o d'agents de la propietat immobiliària, etc, a elecció de l'administració provincial.

Article 18è.

L'import dels preus públics per la prestació de serveis o la realització d'activitats ha de satisfer, coma mínim, el cost del servei prestat o l'activitat practicada.

Article 19è.

Quan hi hagi raons socials, benèfiques, culturals o d'interès públic que ho aconsellin, la Diputació pot fixar preus públics per sota dels límits previstos en els dos articles anteriors. Si es tracta de preus públics per la prestació de serveis o la pràctica d'activitats, cal consignar en els pressupostos provincials les dotacions oportunes per a la cobertura de la diferència resultant, si existia.

Article 20è.

Les tarifes es poden graduar per les raons esmentades en l'article anterior, inclosa la falta de capacitat econòmica, a partir d'aquelles que es deriven de les conveniències del mateix servei i aprofitament (com la quantia o la intensitat de la utilització o l'aprofitament, l'època o el moment en què es produeix, etc,) i es pot arribar, en casos justificats, a la gratuïtat del servei o l'aprofitament.

Article 21è.

En tot expedient d'ordenació de preus públics ha de figurar l'estudi econòmic corresponent que es pot limitar, en el cas d'aprofitaments especials del sòl de domini públic, a una zonificació del terme provincial amb els valors corresponents.

Article 22è.

No es poden exigir preus públics per a cap dels serveis o activitats següents:

- A) Abastament d'aigua en fonts públiques.
- B) Enllumenat de vies públiques.
- C) Vigilància pública en general.
- D) Protecció Civil.
- E) Neteja de la via pública
- F) Ensenyament en els nivells d'educació pre-escolar i educació general bàsica.

VIGÈNCIA

La present Ordenança entrarà en vigor el dia de la seva publicació en el Butlletí Oficial de la Província i es començarà a aplicar a partir del dia 1 de gener de 1999, i regirà fins a la seva derogació o modificació expressa.

DILIGÈNCIA.

La precedent Ordenança va ser aprovada pel Ple de la Diputació, en sessió ordinària celebrada el dia vint-i-nou d'octubre de mil nou-cents noranta-vuit.

EL SECRETARI GENERAL,
S.- Basilio Gómez i Monzon.